

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **O. A.**,
nar. X., státní příslušnost: Ruská federace,
bytem v ČR: X.,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023, č. j. OAM-94/ZA-ZA11-P15-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023, č. j. OAM-94/ZA-ZA11-P15-2023, se **ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá nedostatečné vypořádání se s tvrzením žalobce. Žalobce do České republiky přicestoval za X., který zde pobývá legálně. Jeho dědeček a matka pocházeli z Ukrajiny, přičí se mu účast na invazi na Ukrajině, nesouhlasí s fašizující vládou v zemi původu. Ačkoli věk žalobce má bránit jeho účasti na mobilizaci, jeho vrstevníci jsou povoláváni do armády. Je přímo ohrožen vysláním do bojů na Ukrajině. V říjnu 2022 obdržel povolávací rozkaz, proto vycestoval do Evropské unie. Aktivně vystupuje proti útočné válce domovského státu. V České republice se zapojil do demonstrací a přispíval na sociální sítě, za což může být v Rusku postihován, protože znevažovat postavení armády je trestné. V domovském státu mu také hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Odmítnutí vojenské služby by bylo protiprávní. Podklady rozhodnutí se nevěnují právní úpravě postihu protiválečné činnosti a není jasné, jakými tresty je žalobce ohrožen.
3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobce ve své vlasti nebyl politicky aktivní, nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, svůj nesouhlas s ruským režimem nijak veřejně nevyjadřoval a neúčastnil se jakýchkoli protestních akcí proti tamnímu režimu, proto nemohl být jakkoli postihován. V současné době nemohou být jedinci odváděni do armády, protože vyhlášená mobilizace byla ukončena. Ti, na které se mobilizace vztahovala, nemohou být postihováni za to, že se v době jejího vyhlášení v Rusku nenacházeli, nebo ze země vycestovali. Žalovaný si obstaral Informaci Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023, podle níž těmto osobám nehrozí vyšší riziko povolání k výkonu základní vojenské služby nebo následného nasazení do bojů než ostatním občanům, kteří v Rusku pobývají celou dobu. Povinnost účastnit se vojenské služby je zaměřena na všechny bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnost či náboženství. Dále žalovaný uvádí, že žalobce z Ruska odcestoval více než 8 měsíců od útoku Ruska na Ukrajinu, přičemž ruská armáda působí na Ukrajině již od roku 2014 a dříve i v jiných státech. Žalobce mohl být k plnění vojenské služby povolán kdykoli předtím. Pokud by měl žalobce objektivní obavy, vycestoval by a podal by žádost o mezinárodní ochranu dříve.
4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ruské federace, X. národnosti. V Rusku nebyl politicky aktivní. Rusko připomíná fašistické Německo v roce 1939 a jakákoli politická aktivita by se rovnala sebevraždě. Posledním místem bydliště ve vlasti bylo město X. Dne 4. 11. 2022 letecky odcestoval z X. přes X., X. a X. do X. Do České republiky přicestoval dne 7. 11. 2022. Krátkodobě pobýval v České republice u X. na základě českého víza, vždy na dva nebo tři týdny. Na dva či tři týdny také cestoval do Řecka a Chorvatska. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Je zdravý, pouze užívá léky na X. Žádá o mezinárodní ochranu, protože se nechce účastnit války na Ukrajině. Osoby starší 50 let nesmějí být mobilizovány, ale žalobce je stále registrovaný na vojenské správě a obává se, že může být odveden do války. Jeho dědeček a matka byli Ukrajinci. Nesouhlasí s ruským fašistickým režimem, ve kterém neexistuje svoboda slova.

6. Žalobce v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že na vojenské správě je veden jako službou povinný, nebyl z evidence vyřazen z důvodu dosažení věku 50 let a nebylo mu vydáno povolení k výjezdu. Bylo mu řečeno, že složil vojenskou přísahu a bude povinen se dostavit, kdyby dostal povolávací rozkaz. Rozhodl se z Ruska odcestovat. Do X. v X. odcestoval na občanský průkaz, nikoli na cestovní pas. Až při odletu z X. předložil cestovní pas. Před odletem do X. podstoupil důkladnou osobní prohlídku. Cestoval s příruční taškou a 1000 euro. Při prohlídce mu kontrolovali tašku, ale pas nenalezli. Pohraničnickům nepřišlo zvláštní, že žalobce cestuje s 1000 euro, protože jiní lidé měli u sebe i hotovost ve výši 10 000 USD. Z Ruska dříve nevycestoval, protože nemohl vybrat devizové prostředky z bankovního účtu, a protože se domníval, že se ho vyhlášená mobilizace nebude týkat kvůli věku. Byli však povoláváni i občané ve věku 55 let. Domnívá se, že při překročení hranic nebyl díky svému věku podezřelý. Na vojenské správě byl na konci října 2022 a obdržel povolávací rozkaz. Šel na vojenskou správu, aby požádal o vyřazení z evidence, ale dostal předvolání, aby se dostavil druhý den za účelem upřesnění osobních údajů. Druhý den na vojenskou správu nešel, v té době nebylo neuposlechnutí předvolání trestné. Nedostal povolávací rozkaz, ale předvolání k upřesnění osobních údajů. Vojenská správa předvolává občany k upřesnění osobních údajů, pak je už nepustí, dopředu nikomu neoznamuje, že bude povolán. Žalobce odjel do ČR za X., který zde žije X. let a má X. vízum. V Rusku nebyl politicky aktivní, nebyl členem žádné politické strany ani skupiny. Nesouhlas s ruským režimem nevyjadřoval, protože by mohl být trestně stíhán a nemohl by vycestovat. Jediný problém s bezpečnostními složkami nastal v roce 1999, protože X., ve které žalobce pracoval, a proto byl se všemi kolegy z firmy zadržen na tři dny, aby byli vyslechnuti. Poté byl propuštěn. Po okupaci Krymu se žalobce vyjádřil ohledně kontaktů X. a X. Tatarů a lidé o něm mluvili jako o „chocholovi“, což je ponižující označení pro Ukrajince. Žalobce nemůže v Rusku žít, protože tam vládne fašistický režim. Po skončení války by chtěl požádat o ukrajinské občanství. V ČR chce žít se X.
7. Soud vyšel v dané věci mj. z následujících ustanovení právních předpisů:
8. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
9. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
10. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
11. Žalobou napadeným rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, neboť žalobce nebyl v zemi původu politicky aktivní. Danou okolnost žalobce nespornuje. V žalobě

však tvrdí, že aktivně vystupuje proti útočné válce domovského státu v ČR, kde se účastnil demonstrací a přispíval na sociální síť. Soud k tomuto konstatuje, že žalobce během řízení o žádosti o mezinárodní ochranu žádné tyto aktivity nezmínil a v soudním řízení neprokázal. Žalovaný se tak nemohl vypořádat s něčím, co žalobce netvrdil. V soudním řízení žalobce neprokázal svou protestní aktivitu, proto ani nemohl prokázat jím tvrzenou újmu vyvěrající z jeho tvrzené protestní činnosti. Tato žalobní námitka není důvodná.

12. Žalobce dle žaloby nesouhlasí s ruským fašistickým režimem. Dle soudu autoritářské politické zřízení však samo o sobě nestačí k udělení mezinárodní ochrany, je nutné vždy zohlednit, jakým individuálním způsobem měl ruský režim na žalobce negativní vliv. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j.: 3 Azs 303/2004-79: „[p]okud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“ Žalobce nespécifikoval, jakému pronásledování nebo diskriminaci měl být vystaven ze strany nedemokratického ruského režimu, naopak posledních 25 let nepřišel do kontaktu s ruskými bezpečnostními složkami.
13. Žalobce v žalobě namítá, že cítí přímé ohrožení kvůli mobilizaci z důvodu vyslání do bojů na Ukrajině. Žalovaný k tomu uvedl, že branná povinnost je státně občanskou povinností, proto vyhýbání se nástupu vojenské služby a dezerce není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že vojenská invaze Ruské federace na Ukrajině je aktem mezinárodní agrese, nelze vycházet z toho, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří mezi základní státoobčanské povinnosti, jako učinil žalovaný. Žalovaný nezákonně nerozlišuje mezi tím, zda občan plní brannou povinnost a z tohoto titulu se aktivně zapojí v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost a územní celistvost bránícího se státu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34), nebo zda se má občan v rámci vojenské služby podílet na útočných bojových akcích, které jsou mezinárodním společenstvím obecně odmítány a v rámci nichž dochází k páchání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo jiných vážných nepolitických zločinů (srov. NSS č. j. 5 Azs 19/2020-45).
14. Dále žalovaný uvedl, že vyhlášená mobilizace byla ukončena a odkázal na informaci Finské imigrační služby ze dne 31. 1. 2023 – „Ruská federace: Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace“ o situaci záložníků vracejících se ze zahraničí, dle které těmto osobám nehrozí vyšší riziko povolání k výkonu vojenské služby nebo nasazení do bojů než ostatním občanům. Co se týče ukončení mobilizace je judikatura roztržštěná, soud se však ztotožňuje s názorovým proudem dle NSS č.j. 2 Azs 163/2024 – 30, dle kterého : *kasační soud zdůrazňuje, že součástí podkladů pro vydání závazného stanoviska není žádná komplexní zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci, jejímž původcem by byly důvěryhodné zdroje včetně mezinárodních nebo nevládních organizací (k tomu srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 7. 2008, NA proti Spojenému království, č. stížnosti 25904/07, bod 119). Namísto toho se Ministerstvo vnitra odvolává primárně na novinové články reprodukcující oficiální prohlášení představitelů země původu. Správní soudy přitom již v minulosti zdůraznily, že takové zdroje mají ve srovnání s expertními zprávami velmi omezenou hodnotu (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2019, č. j. 45*

Az 23/2018-55, č. 3997/2020 Sb. NSS, bod 22, či rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1 Azs 422/2019-41, bod 36, v němž kasační soud uvedl, že se ohledně vývoje situace v Etiopii nemůže spokojit „toliko s odkazem na tři krátké a obecné zprávy ČTK“). NSS uzavírá, že podklady shromážděné Ministerstvem vnitra nelze považovat za natolik důvěryhodné a vyvážené, ověřené z různých zdrojů a transparentní, aby spolehlivě odůvodňovaly závěr, že v současné době byla částečná mobilizace v Ruské federaci ukončena. Městský soud proto podle NSS pochybil, pokud je za dostatečné považoval (bod 26 napadeného rozsudku), a nesprávně tím slevil z požadavků na podklady a odůvodnění závazného stanoviska, jimiž zavázal správní orgány ve svém prvním zrušujícím rozsudku ze dne 10. 10. 2023 (k tomu přiměřeně rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023-72).

15. V nyní posuzované věci se žalovaný omezil na méně informačních zdrojů než v citované věci, odkázal pouze na informaci Finské imigrační služby, ke které NSS v téže věci uvedl: *Konečně ani z výňatku z informace Finské imigrační služby (jde o překlad pouze jedné z otázek týkající se zacházení se záložníky vracejícími se ze zahraničí) neplynou žádné jednoznačné závěry ohledně trvání mobilizace v současnosti. Finská imigrační služba uvádí, že se nepodařilo nalézt žádné informace z veřejných zdrojů o tom, jak je na hranici zacházeno s vracejícími se záložníky. Dále informace odkazuje na článek právníka Mihaila Kutškina ze dne 3. 11. 2022, podle něhož nelze určit, zda je návrat do Ruska bezpečný pro ty, kteří uprchli do zahraničí. Navráťivší se nemohou být podle Kutškina odvedeni do armády, neboť mobilizační kampaň skončila, ale mohou být odvedeni, pokud bude rozhodnuto o jejím pokračování. Zároveň informace poukazuje na výskyt nezákonné praxe, kdy policie v Rusku překračuje své pravomoci a odvádí osoby k vojenské komisi. Z obou informací OAMP pak ohledně trvání částečné mobilizace neplynou žádné závěry (bod 25 rozsudku NSS).*
16. Zásadní je závěr citovaného NSS: *Kasační soud dodává, že si je vědom svého rozsudku ze dne 24. 1. 2024, č. j. 1 Azs 422/2023-31, bodu 12, v němž první senát označil za obecně známou skutečnost, že částečná mobilizace v Ruské federaci již skončila. Na tento závěr poté v nynější věci odkázal i městský soud (bod 25 napadeného rozsudku). Tento dílčí skutkový závěr přijatý v jiné věci však nekoresponduje s podklady shromážděnými Ministerstvem vnitra v nynější věci, resp. s tím, jaké požadavky na takové podklady klade dlouhodobě ustálená judikatura NSS. Shodně má soud za to, že není obecně známou skutečností, natož prokázanou skutečností, že v RF nadále neprobíhá mobilizace, např. ve skryté formě. Obecně známou skutečností je pouze to, že RF napadla Ukrajinu a že ozbrojeným konflikt má mnoho obětí, nejen na straně vojáků, jejichž počet je nutné doplňovat z obou stran války. Dle soudu absentuje komplexní zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v Ruské federaci, tedy zda úbytku vojenské síly při bojích na Ukrajině je RF schopna čelit skutečným dobrovolným vstupem do armády či pomocí zahraniční pomoci, nebo je vytvářen zásadní tlak na brance k podepsání profesionálního vojenského kontraktu či jiného tlaku na záložníky. Skutečnost, že vrcholní představitelé RF oznámili ukončení mobilizace, neznamena vůbec nic. Stejně jako bylo bez závazného významu prohlášení Putina v předvečer okupace, že u hranic s Ukrajinou probíhá pouze vojenské cvičení a jakékoliv tvrzení o napadení Ukrajiny jsou jen provokace. Akceptaci závaznosti tvrzení vrcholných představitelů státu, který vede útočnou válku vůči sousednímu státu v souladu s imperiální politikou i vůči ostatním státům, České republiky počítaje, a za tímto účelem dlouhodobě realizuje propagandu nejen na území RF, soud považuje ze strany žalovaného za bizarní. Politickému prohlášení vrcholného činitele státu, který je v nynější věci možným původcem skutečného nebezpečí hrozícího žalobci, je třeba přiznat velmi omezenou vypovídací hodnotu. NSS již v minulosti zdůraznil, že i v případech zdrojů s politickým podtextem, jejichž původcem jsou orgány*

Evropské unie, je namístě obezřetnost a takové informace je možné užít toliko podpůrně (rozsudek č. j. 1 Azs 105/2008-81, body 19 a 20). Tím spíše je třeba s rezervou hledět na informace, jejichž původcem jsou ruští vysocí představitelé.

17. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „*V Rusku pobývají miliony mužů, kdy pouze zlomek z nich, pokud nejprve vůbec absoluuje základní vojenskou službu, je povolán do bojových operací na Ukrajině, pouze zlomek z nich se tomuto nedokáže legálními cestami vyhnout, a konečně pouze zlomek z nich utrpí v bojích případné zranění či zemře.*“ Právo mezinárodní ochrany sice hovoří o pravděpodobnosti újmy, nijak ji však nekvantifikuje, což je zcela na místě, neboť mezinárodní ochrana je poskytována bez ohledu na to, zda žadateli hrozí smrt v poměru 1 : milionu nebo 1 : 50 000 (se zřetelem k počtu obyvatel RF, struktuře populace a předpokládaných ztrát ruské armády), neboť v obou případech žadateli přesto hrozí. Soud má za to, že ze strany žalovaného se nejedná o cynismus ruské rulety, ale o vyprázdněný formalismus, který nemá místo v právním státě.
18. Soud nerozumí argumentaci žalovaného ohledně působení ruských sil na Ukrajině již od roku 2014, v Sýrii, v ostatních zemích bývalého SSSR, které dříve nevedlo k udělení mezinárodní ochrany, jestliže v druhé větě si žalovaný odpovídá sám závěrem o bezprecedentním útoku na Ukrajinu v roce 2022. Z hlediska žadatele o mezinárodní ochranu je bez pochybností zřejmé, že pravděpodobnost jeho účasti jakožto běžného občana RF se účastnit vojenských operací v roce 2014 nebo v Sýrii je zcela jiná oproti situaci po roce 2022, kdy se vojenských operací účastní obecná armáda sestávající se také z branců a záložníků, nikoli jen z profesionálních vojáků. Je zcela nepříhodné klást žalobci k tíži, že nevystoupal již v roce 2014, neboť v té době objektivně žádnou hrozbu újmy nepociťoval. Natož tvrdit, že kdyby mohl legalizovat svůj pobyt v ČR, o azyl by nežádal, jestliže jedním dechem žalovaný konstatuje, že takovou možnost žalobce nemá. Taková motivace je dle soudu vlastní v zásadě každému žadateli o mezinárodní ochranu. Pokud má žadatel garantován pobytové oprávnění mimo zemi původu, nemá obavu z návratu do místa hrozby újmy, není tak obecně motivován k žádosti o mezinárodní ochranu. Soud se hodnotově ztotožňuje s tím, že v době volně dostupných informací je pasivní rezistence občana RF ve formě jakési husákovské vzájemně uspokojující se kooperaci občana se státem ve svém důsledku podporou vládního režimu, tedy i jeho politiky, konkrétně okupace Ukrajiny, a proto není v bezpečnostním zájmu ČR usnadnit pobyt občanů RF na území ČR s výjimkou aktivně oponujících občanů RF nebo osobám skutečně ohrožených účastí na vojenském konfliktu na Ukrajině. Ale to neznamená, že bude popřen právní stát v České republice, že budou nekriticky převzaty argumenty ruské propagandy.
19. Soud nepovažuje za obecně známou skutečnost, že mobilizace byla v RF ukončena. Že takováto teze je většinová v mediálním prostoru neznamená, že je tomu tak i ve skutečnosti. Žalovaný se nijak nezabýval tím, zda by žalobce vzhledem k věku mohl být povolán k výkonu vojenské služby, a to i se zřetelem na skutečný stav práva v RF, pouze odkázal na konec mobilizace a srovnání postavení záložníků v zahraničí a na území RF. Přitom se jedná o zásadní otázku tvrzené újmy. Žalovaným shromážděné podklady neprokazují, že tvrzená újma odvedení žalobce do armády je vyloučena, tudíž žalovaný neprokázal, že žalobci nehrozí tvrzená újma. Teprve pokud by žalobci nehrozilo odvedení k vojenské službě např. z důvodu věku, potom jeho žádost by byla účelová. Účelem soudního řízení však není vyhledávat nové informace k tíži žadatele o mezinárodní ochranu a odstraňoval vady přezkoumávaného správního řízení.

20. Výše uvedená nezákonnost je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný nezjistil dostatečně poměry v RF ohledně hrozby mobilizace pro žalobce. Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Žalovaným zajištěné podklady nejsou dostatečně komplexní a co do zdrojů rozmanité, proto soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
21. Soud považuje tvrzení žalobce o doručení povolávací rozkaz v říjnu 2022 za nepravdivé. Žalobce během správního řízení uvedl, že se v Rusku sám dostavil na vojenskou správu, aby byl vyřazen z vojenské evidence z důvodu překročení věkové hranice. Z evidence vyřazen nebyl, místo toho byl předvolán na následující den kvůli doplnění údajů. Na výslovný dotaz žalovaného, zda mu byl doručen povolávací rozkaz k nástupu do vojenské služby, odpověděl, že povolávací rozkaz nedostal, jen předvolání na další den za účelem upřesnění osobních údajů. Druhý den se však už nedostavil. Žalobce sám popřel své žalobní tvrzení o vydání povolávacím rozkazu.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a náleží mu tak náhrada nákladů řízení, která se sestává ze 2 úkonů právní služby (převzetí právního zastoupení a podání návrhu ve věci samé) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky 177/1996 Sb., advokátní tarif, a náhrady režijních nákladů podle § 14b odst. 5 písm. b) téže vyhlášky. Souhrnná výše náhrady činí 6 800 Kč. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů nenáleží

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 12. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce